

Colomet: «El missatge de 'Blau' és no tenir por de ser qui som»

Parlem amb la cantant i compositora de la Vall d'Albaida sobre el nou disc, 'Blau'

Colomet | Juan Miguel Morales

Des de Bèlgida, un poble petit de la Vall d'Albaida, Paloma Aparisi va començar el 2022 el seu projecte musical rere el nom de **Colomet**. Amb el seu primer disc, *22* (Atòmic Records, 2023), la cantant mostrava un estil pop que barrejava amb ritmes urbans i amb el reggaeton. Ara, **Colomet** ha presentat *Blau* (Atòmic Records), un treball que parteix del pop electrònic, per investigar i incloure també altres gèneres. En parlem amb ella.

Com neix 'Blau'?

Aquest disc neix perquè tenia moltes ganes d'experimentar amb estils diferents de música que encara no havia provat de fer mai. Tenia ganes d'experimentar amb diferents productors i buscar noves textures i atmosferes que transmetessin la llibertat que té *Blau* com a disc.

Tot i això, et reafirmes com a artista pop-urbana amb aquest disc. Has anat trobant el teu so des que vas començar en la música?

A mi m'agrada molt poc definir-me amb una sola paraula. Jo necessito provar, i potser puc fer-te un reggaeton, un tema més pop com "Blau mediterrani" o un més indie rock. Al final, tot i que sempre dic que faig pop electrònic, estic còmoda entre tants estils diferents, que no tinc aquesta necessitat de ser o 'urbà' o 'rock'... Sí, faig reggaeton, però no és l'únic. Toco molts altres estils també, i no vull quedar-me en un de sol si en puc fer trenta, perquè tots els estils musicals són preciosos.

Quina història volies explicar amb aquest disc?

Cada cançó conta una història o una vivència dins les experiències que he tingut al llarg de la meua vida i de tot el que m'ha passat. Però tot això està emmarcat en un concepte global, perquè tot i que cada cançó tingui el seu propi relat, en total volia que s'entenguessin les meves ganes d'expressar-me, de jugar, de provar amb coses noves i de ser lliure.

Un dels senzills del disc és "Blau mediterrani", una cançó d'amor que has fet amb la teua parella. En quin moment decideixes que aparegui al tema?

Vaig conèixer la meua parella actual quan tenia 15 anys, i ja en fa 12 d'això. Va ser la primera persona a qui vaig escriure una cançó quan començava a tocar la guitarra. Tota la nostra relació ha vingut sempre molt lligada a la música, a tocar la guitarra i a fer-nos cançons. Molt romàntic tot. Ella es va enamorar de mi, però també es va enamorar de la música en el procés, i va aprendre a tocar la guitarra. Poc després ens vam separar, i no va ser fins fa quatre anys que ens vam tornar a ajuntar. Un viatge que vam fer juntes a Formentera em va inspirar a fer aquesta cançó i després de tot el que havíem viscut, volia incloure la veu de l'Andrea en el tema.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=vHWzbZ51ZeE>

El videoclip està compost per diferents clips vostres en aquest viatge per Formentera.

Vam anar-hi pel meu aniversari poc després de tornar juntes. Jo no hi havia estat mai, i va ser un viatge molt màgic: les dues banyant-nos en pilotes al mar, superconnectades entre nosaltres... I tots aquests moments es mereixien una cançó, però també un videoclip a l'alçada. I la millor manera que es visualitzés era a través de nosaltres mateixes i dels nostres records.

El tema "En vist" té una lletra de tristor i de desamor, però alhora un ritme més animat. Per què fer-ho així?

Volia fer una metàfora amb això. És una cançó en què jo intento transmetre que, a pesar que qui t'agrada o de qui t'estàs pillant no et faci cas, al final sempre acaben venint coses bones, perquè rere l'horitzó sempre surt el sol. Hi ha moltes voltes que li donem importància a coses que realment no la tenen tant, i "En vist" és una manera de dir "tranquil·la, si passen de tu avui, la setmana que ve ja hi haurà algú que valga la pena que estiga fent-te cas i et doni el tracte que mereixes". Per això aquest contrast entre el missatge de la cançó i la música, perquè és una base per animar tothom a qui li està passant això.

En aquesta cançó apareix el teu pare, Pep Aparisi, tocant el trombó. Com va ser això?

Tota la meua família són músics, i la música està a la meua vida quasi des d'antes de caminar. De petita, em portaven de gira perquè el meu pare tocava en una orquestra, així que sempre l'he tingut com a un referent per a mi. En aquesta cançó, hi havia un moment que necessitava més potència, trobar un ritme de pel·lícula, i vaig dir-li al meu pare que fes una part amb el trombó, unes notes llargues que creessin un acompanyament ben reforçat, i amb la seva aportació crec que vam poder donar al tema una profunditat molt guai.

Al disc trobem "5 segundos 2015", i "5 segundos 2024", dos temes que tenen la mateixa lletra, però amb un ritme radicalment diferent. Què hi ha darrere aquest canvi?

Quan vaig començar a cantar i compondre amb la guitarra tenia diferents referents que cantaven en castellà, com per exemple, **Joaquín Sabina**, **Jorge Drexler**, **Leiva** o **Quique González**. En aquella època feia cançons d'autor, i va ser quan vaig escriure la primera versió d'aquest tema, "5 segundos 2015". Però la cançó no va anar enlloc més. Així i tot, quan estava preparant aquest disc, vaig pensar que el missatge encaixava molt bé amb el que volia transmetre amb *Blau*: no tenir por de ser qui som, a contar les nostres coses i a curar-les. Quan estava preparant el tema, vaig pensar també que seria molt interessant fer-ne una producció com jo la imaginava el 2015, més festivalera, per fer-la amb una banda plena d'instruments, però també incloure una versió del 2024. Aquesta, és un contrast complet amb l'anterior, perquè ara mateix estic en un moment en què m'interessa molt més la producció electrònica, i em fixe i busque molt més estes atmosferes. D'aquesta manera, qui escolti el disc podrà comparar les dues versions i veurà com ha anat evolucionant amb els anys, igual que les persones.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=K1mx3S6GIA0>

Al disc cantes en català, castellà, anglès i també apareix el portuguès a "Gostosinho". Com decideixes en quin idioma fer cada cançó?

L'idioma canvia depenent de la meva inspiració. Hi ha moltes coses que m'inspiren en aquesta vida, sobretot del meu voltant, i concretament, aquest tema mig en portuguès va ser per un amic meu que va tornar de Rio de Janeiro després dels Carnavals , just abans de tancar-nos per la pandèmia. En aquell moment, ell em contava històries dels carnavals, d'ixos colors, d'ixa festa, de l'estil de música i de tot el que va viure durant el mes que va ser allà. Tot això em va inspirar molt, i ho vaig intentar transformar en una cançó, incloent-hi també paraules que m'havia ensenyat ell en portuguès, perquè és un idioma que parla molt bé. Ell es mereixia una cançó i mereixia que fos un tecno molt *canyer* i que sonés molt a club, però en portuguès. I així em passa amb cada cançó...

El disc l'has treballat amb diversos productors, com DISTURB, Carlos Vera o Tono Bellver. És difícil fer un sol disc amb tantes persones diferents?

Per a mi ha sigut fàcil. Ha sigut tota una experiència i crec que he après molt, però podria haver sigut complicat si no hagués tingut clar el que volia des d'un principi. Abans de començar sabia quin resultat volia i que buscava en cada tema, i com volia que sonara. Per això, ha sigut molt fàcil poder comunicar als productors el que jo pretenia. És cert que cadascun d'ells té un estil diferent, però està guai que tots aportessin la seva feina o la seva petjada.